Ч. 181. Середа 13 (26) серпня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ситуация на Угорщині. — Российский голос о Македонії. — Непокої в Македонії і Альбанії. — Краль Борис).

Чи і до якого кінця довели авдиєнциї у монарха в Будапешті, доси ще не знати і здає ся, що таки дійстно нема ще з них ніякого позитивного вислідку. З одної сторони говорять, що всї політики дораджували монарсї ґр. Апонія і его проґраму, котра вимагає значних національних концесий, а з другої кажуть, що всї ті політики набрали враженя, що Цїсар зовсім не має охоти робити які небудь значнїйші концесиї. Кажуть, що Апоній предкладав Цїсареви, щоби покликати на авдиєнцию також проводирів державно-правної опозициї, Кошута і Седеркенія, але Цїсар зараз при перших словах покивав головою на знак, що не покличе. Що говорено і раджено дальше на авдиєнциях, того не знати, але говорять загально, що Цїсар виглядав як би дуже утомлений і знеохочений. Всї, що були доси на авдиєнциях, набрали того переконаня, що Цїсар рішучо противний всяким концесиям. Цїсар не хоче серед ніяких обставин будучим міністрам дати право до пороблення більших концесий, як ті, на які свого часу призволив був міністрови Селеви. В отсїм лежить і цїла трудність ситуациї, бо всї політики, яких Цїсар доси приймав, суть того погляду, що одинокий вихід з теперішної запутанини лежить лиш в збільшеню концесий. — В народнім касинї мав Сель сказати, що лиш той має виглядй стати президентом міністрів, хто вдоволить ся як найменшими концесиями; але то річ дуже неймовірна, щоби такий чоловік знайшов ся, бо ніякий угорский політик на то не згодить ся.

Праса загранична нотує голос якогось видного політика російского з Петербурга, котрий доказує, що діло реформ в Македонії не має зовсім ніякого вигляду. Туреччинї — каже той політик — дали від кількох місяців зовсім свобідну руку до заведеня найконечнїйших реформ, але з того нема нї найменшого успіху. Держави згодили ся на проєкт реформ, але ніяка з них не вірила в то, що ті реформи будуть дійстно переведені. Найліпшим доказом на то єсть, що всї держави, котрі сусїдують з Туреччиною, держать ся готові до війни, щоби могли кождої хвилї виступити. Так єсть в Австриї, так і в Румуниї. Що Болгария мобілізує ся, то публична тайна, але навіть Сербія і Греция, котрих армії дуже занедбані, старають ся всїма силами скріпити свої пограничні позициї. Серед таких обставин годї й думати о якімсь мирнім залагодженю македоньскої справи, бо Туреччина не має анї волї, анї сили до сповненя вложеної на ню задачі.

З Монастиря в Македонії надходять все ще алярмуючі вісти о рабунках і розбоях, яких допускають ся там турецкі вояки. В місцевости Ґабреш ограблено 30 господарів, в Четріолї збомбардовано дванайцять домів, ограблено а відтак ще й підпалено. Такі самі вісти наспіли й з Фльоріни та Дренїчева. Часть рабуючих вояків має стояти під командою турецкого офіцира Мегмеда-ефенді. Але так само й ватаги повстанців македоньских не дають людем спокою. З урядового жерела турецкого доносять, що ватаги ворохобників виносять 25.000 до 30.000 людий, але по правді в обох зворохоблених провінциях всї ватаги виносять не більше як 5.000 до 6.000 людий.

Із Скопля доносять, що ґенеральний інспектор Гуссі Гількі-паша дістав приказ, щоби не переводив ніяких реформ, аж доки Альбанцї не успокоять ся. Вість та викликала в Скоплю і цїлій охрестности велике занепокоєнє, тим більше, що Альбанцї ходять узброєні від ніг до голови і мають навіть турецкі войскові карабіни. — З Константинополя доносять, що турецке правительство вислало до Альбанії більше число впливових Альбанців з окруже-

---

ПЕРСТЕНЬ.

(З французского — Бріє).

Десять лїт тому назад — сказав ґенерал — явив ся у мене чоловік, що не хотів виявити свого імени. Я не рад був его приняти, але він був такий настійчивий, що я остаточно уступив. Ледви він усів, добув з кишенї 5000 франків і положив їх на стіл із словами:

— Не правда, ґенерале, що иноді молоді офіцири через карти і женщини попадають в довги, котрі відбивають ся відтак тяжко на цїлім їх житю. Не перечите. Но, а буває й таке, що не один з них позичає з полкової каси або у товариша гроші, а відтак показує ся неспромежним.

— І се можливе, але я...

— Ґенерале, я бажав би тими 5.000 франків помочи тим вашим підчиненим, що опинили ся в такім положеню. Сам хочу остати незвістним.

Я відповів дивному гостеви, що не можу підняти ся такої задачі і з чималим трудом спонукав его взяти гроші назад.

На другий день я одержав почтою 5.000 фр. з таким письмом:

„Ґенерале! Ви мусите приняти ті гроші до звісного Вам ужитку. Я йду за голосом совісти. В такий спосіб хочу направити довершений мною проступок. Що року в оден і той сам день буду посилати Вам таку суму. *Нещастний*".

І більше нїчого. Я був в клопоті, та за радою приятелів, по довгій надумі, я приняв вкінци на себе ту накинену ролю. Завдяки тій незвичайній щедрости я мав нагоду спасти честь і кариєру двох офіцирів.

Через вісїм лїт я одержував одного і того самого дня анонїмну посилку. Я просив деяких своїх товаришів покористувати ся тою ориґінальною касою, скоро в їх дивізиї або бриґадї зайде подібний случай. Они згодили ся, і то, що лишалось, ішло до військової сиротиньскої каси.

Рік тому назад я одержав означеного дня нове письмо „Нещасного". Було там: „Ґенерале! Перед смертию я хотів би поговорити з Вами". Та сим разом подав імя і адресу.

Я пішов і застав в убогій комнатцї умираючого, в котрім з трудом пізнав мого колишнього гостя.

— Умираю, ґенерале — сказав він. — Я виготовив завіщанє, котрими призначую для вас всьо, що у мене є, мої 200.000 франків, котрі прошу ужити по вашій воли, щоби злагіднити вину, яка тяжить надо мною вже двайцять лїт. Тепер мушу всьо вам розказати.

Старець поправив подушку, випив лїкарство і почав.

*

„В тих часах я мав в Парижи при улици Мира ювилерский склеп, і я був вповні щасливий. Я мав і жінку, котру я обожав і она любила мене. Моє діло процвитало і я працював радо, журячись лиш крадежами, які нам досить часто лучили ся. В одним місяци перед подїєю, що погубила моє житє, лучило ся їх нам аж кілька. Раз явила ся до склепу якась гарна дама. На улици ждала на неї пишна повозка з кучером і локаєм. Она зручно украла нам жемчужне намисто вартости 20.000 фр. День передше якийсь панок купив шпильку за 20 фр., а коли вийшов, то разом з ним нестало хронометра вартости 20 люїдорів. В такий спосіб ми лишили ся доходу з цїлого року.

Ми були в розпуцї. Було се зимою, около 5-ої години вечером, і досить ясно, щоби бачити без електричного сьвітла. Всї подробиції у мене в памяти, немов се стало ся вчера. Жінка сиділа за роботою, а я читав сьвіже число ґазети Temps, слїдячи за біржевими вістями. Війшов молодий чоловік в одягу студента політехнїчної школи... Ах, той нещасний чоловік! Пощо прийшло ему до голови являти ся в нашім склепі і ще того дня"...

Старець замовк. Важкі слези текли по его зморщених щоках і сивій бороді. Я був глубоко зворушений.

„Так, продовжав старець непевним голосом... Гарний молодець, шапочка і шпада вельми украшали его. Нинї міг би его пізнати... Я бачу его перед собою... Чи він простив менї?... Від кого і коли я се дізнаю ся? може бути по смерти... Я гадав: „Слава Богу, сей гість не злодій"... А мушу вам, ґенерале, сказати, що ми не мали дїтий і тому рішили, що як буде хлопець, то мусить вступати до політехнїчної школи. І тому до всїх технїків я відчував особлившу симпатию.

ня султана в ріжні сторони зворохоблених вілєтів, щоби они там успокоювали своїх одноплемінників. Порта сподіває ся, що тим способом не допустить до проливу крови.

З Софії доносять, що в Македонії подають собі з рук до рук проклямациї, які видав Борис Сарафов, один з проводирів македоньскої ворохобні, а на котрих підписав ся „Краль Борис". Отже говорять, що той Борис Сарафов думає таки направду проголосити ся королем македоньским, скоро би лиш ворохобня в Македонії побідила. Він, кажуть, готов би тоді станути на чолі побідоносних ворохобників та впасти з ними до Болгариї і скинути з престола кн. Фердинанда. Кажуть, що князь Фердинанд єсть длятого ворожий македоньскій ворохобни і дивить ся завистним оком на тамошних проводирів ворохобні.

Новинки.

Львів дня 25 го серпня 1903.

— **Вісти з львівскої архиепархії.** Виставлені на конкурс парохії з речинцем до 15 жовтня: 1. Іванчани з Березовицею малою, Кобилою і Курниками іванчаньскими, збараского деканата, з тим, що інститууючий ся має згодити ся па виділене Березовиці малої з парохії; 2. Хащоване, скільского деканата; 3. Рипянка з Мисловою і Яворівкою, калуского деканата; 4. Раків з Надієвом, перегиньского деканата. — Продовжає ся речинець на стараня о парохію Липиця гор. і дол. до 30 вересня.

— **Вісти з епархії перемискої.** Презенти дістали оо.: Ник. Крайчик на Маковиско, Лев Набак на Нагірці, Дион. Домбровский на Висову і Ант. Клачиньский на Морохів. — До канон. інституциї візвані оо.: Волод. Левицкий па Грозьову, дек. жукотиньского, Лев Саламон на Честині, Стеф. Тарнович на Розстайне, Григ. Журавецкий на Дрогомишль і Ник. Паньковский на Устиянову. — Відпустку з перемискої епархії до станиславівскої дістав окінчений богослов Евг. Гисовский. — Правительство продовжило дотацию з реліг. фонда на дальший оден рік для сотрудника в Тиляві і призволила на таку саму дотацию для маючого ся надати сотрудника парохови в Крикеничах.

— **П. Іван Труш**, звістний наш маляр, одержав від краєвого Виділу 1000 К платних в двох річних ратах, щоби звідав всї місця в Кримі, про які згадує Міцкевич в „Sonet-ах krymsk-их", і виконав до них відповідні ілюстрациї.

— **З Самбора** пишуть: Великий фестин з льотериєю фантовою в користь бурси сьв. Володимира В. в Самборі відбуде ся в неділю дня 6 н. ст. вересня о 3-ій год. з полудня в міскім огороді. Вступ 20 с. Вечером забава з танцями в сали Букетиньского. Вступ 1 кор. від особи; стрій домашний. Місцеву і замісцеву П. Т. Публику запрашає ся отсим до численної участи. Осібних запрошень не висилає ся. В разї непогоди фестин в слідуючу неділю, однако забава відбуде ся невідклично.

— **Комітет женьского інститута сьв. Ольги у Львові** не рішив ще вибору настоятельки для господарскої части сего закладу. Се рішене западе в найблизшім часї. Рефлектуючі Пані вдовиці, досьвідні в веденю домашного господарства і в провадженю дїтий, можуть ще безпроволочно зголосити ся письменно до п. Марії Білецкої (остаючої тепер у своєї родини в Гориглядах, п. Коропець), подаючи потрібні дані о особі. Компетентки з більше дїтьми (особливо синами) не допускають ся.

— **Убийство на границї.** Дня 19 с. м. пішли два австрийскі піддані А. Підсадюк і Н. Процик, селяни з Заваля, повіта борщівского, над Збруч ловити рибу. Коли закинули сїти в ріку, надійшов по другім боцї російский надграничний салдат і кликав їх до себе. Селяни очивидно не пішли. Тодї салдат переступив границю і ставувши біля австрийского стовпа, вистрілив. Підсадюк упав на місци трупом, а Процик утїк Убитий полишив жінку і 3 дрібних дїтий.

— **Страшна пригода.** До одної львівскої часописи доносять: Дня 21 с. м. по полудни при звоженю дерева з лїса в Підгородици, бобрецкого повіта, упав під колеса воза з деревом пенсионований терциян гімназиї зі Львова, Дяків, отець греко кат. пароха в Городиславичах так нещасливо, що передне і задне колес переїхало его, в наслїдок чого погиб на місци. Дяків мав 60 лїт і полишив жену і дїти.

— **Розбійничий напад.** Зі Сколього пишуть: На повертаючого зі Стрия сїльского крамаря Авраама Райнгарца напав на дорозї межи Синевідском а Дубиною якийсь невислїджений доси розбійник і почав колом бити его по голові, жадаючи гроший. Наляканий крамар дав ему добровільно 10 корон, а других 10 корон розбійник вирвав ему з рук На фірі їхав також кількайцятилїтний син Райнгерца Лейба, котрий хотїв оборонити вітця. Розбійник ударив его з такою силою колом по голові, що заломив ему череп і хлопець боре ся тепер зі смертию в скільскім шпиталі.

— **Американьска дефравдация.** В міністерстві внутрїшних справ в Шікаґо в виділї для індийских справ, викрито в послїдних часах величезні надужитя. Секретар стану Гічкок візвав начального прокуратора, щоби виточив слїдство кільком вищим урядникам при міністерстві внутрїшних справ, котрі відобрали 300.000 Індиянам землю, визначену їм правительством і відпродали єї ріжним фінансовим товариствам. Дефравдациї перевисшають 4 міліони долярів.

— **Великий пожар в Будапештї.** Вчера о годинї $7^1/_2$ вечером вибух грізний пожар в будинку париского маґазину фірми Гольдберґер. Маґазин той займає сутерени, партер, перший і другий поверх, на третім і четвертім поверсї мешкають приватні партиї. В хвили вибуху пожару було в серединї дому до 170 осіб. Пожар в одній хвили обійняв цїлий будинок, в котрім були нагромаджені легкопальні материяли, меблї, материї і т. ин. Деревляні сходи до сутерен станули в полумiни так, що виратувати ся могли лише ті із служби склепової, що були в партері близько виходу через одинокі двері, куди лише поодинокі особи по

Він став торгувати малий притискач до паперу. Я зацінив трохи висше, щоби знайти ся в милій спроможности дещо вкінци опустити. Але він не торгував ся і заплатив. Я провів его до дверий і хотів вже взяти за клямку, щоби отворити, та він сказав:

— Маєте ви заручинові перстенї?

— Очивидно, добродїю!

І моя жінка, почувши се питане, підійшли до молодця з усьмішкою, з якою стрічала звичайно всїх знатнїйших гостий.

Дуже ввічливо, аж надто вічливо сказав він нам:

— Я бою ся вас трудити... Я не думаю купити нинї перстень....

— Се не шкодить нічо, пане.

— Я хотїв би познакомити ся з дарунком, який менї прийде ся вчинити через тиждень.

— Скажіть, пане, ласкаво, в якім менше-більше родї вам до вподоби?

Він сїв. Ми розложили перед ним покрівцї, обиті білим оксамітом. Молодець розглядав уважно і одушевив ся особливо одним гарним перстенем, украшеним двома жемчугами і брилянтом.

— Що коштує сей перстень?

— 3500 франків.

Він видав легкий свист, даючи пізнати, що се для него трохи дорого. А прецї ми подали ему сейчас остаточну цїну, бо не думали, щоби він купив перстень.

Опісля ми предложили ему инший товар. Він не міг рішити ся: раз хотїлось єму лише рубінів, то знов брилянтів. Вкінци подякував за чемність і скоро вийшов.

Жінка стала укладати покрівцї. Не минуло й пять мінут від виходу молодця, як я почув крик жінки:

— Густав!

— Що таке?

— Ч. 3328....

То було число перстеня з двома жемчугами.

— Украли! Нас знов обікрали!

— Неможливо! Студент політехнїчної школи — не злодїй.

— А я кажу тобі, що нас обікрали!

Я підвів ся і став глядати. Перстень щез. Нїкого другого в склепі не було. Отже той будучий француский офіцир — злодїй.

Не можу описати вам нашої розпуки та обуреня. Мимо певности, що перстеня не було, я все таки не вірив. Я глядав під ковром, під столом.... Зачинивши склеп, ми стали глядати пильнїйше. Всьо дарма.

Моя жінка ридала. Я потрясав кулаками від злости.

— Не лишає ся нам нїчого, сказала, як лиш оповістити ся неспроможними. Ми погибли. Шайка злодїїв рішила нас знищити.

І она говорила доси, доки ми рішили, що на другий день я піду до політехнїчної школи і переконаю ся, чи наш злодїй справдї там виховує ся.

Я пішов.

Ах, чому не переїхав мене автомобіль, чому не поразив мене грім?

*

Мене посадили в комнатї придверника до пори, коли студенти розходять ся домів. Двайцять або трийцять їх перейшло і я став думати, що мій вчерашний гість — самозванець, аж вкінци я побачив і его.

— Ось він — сказав я стоячому біля мене офіцирови.

— Ви сего певні?

— А вжеж, кленусь.

— Добре, можете відійти. Як вас буде треба, ми покличемо.

Признаюсь, ідучи домів, я чув себе не конче добре. Що стало ся в школї, я дізнав ся пізнїйше. Директор прикликав студента і спитав, чи то правда, що він купив у мене притискач до паперу. Він потвердив, але крадїж заперечив. Єго товариші зарядили слїдство, котре випало для него некористно. Був грачем і марнотравником. Хоч не мав средств, тратив богато на женщини. Єго поступи в науцї були лихі.

Коли я довідав ся про се з часописий, менї зробило ся трохи лекше. Всякий сумнїв у мене щез. По трех місяцях дїло мало йти перед суд. Що було опісля, сего я не в силї розказати. На ґалерах сидять люди, котрих вина далеко менша, як моя.

Раз вечером прийшла жінка з помешканя, що находило ся на першім поверсї над склепом. Цїлком бліда сказала до мене:

— Густав, ходи, щось маю тобі сказати.

Я пішов. В комнатї она зачинила двері і передала менї маленький предмет, завинений в шовковий папір.

— Я найшла его — сказала.

Я глянув на предмет: то був перстень ч. 3328.

Довго ми сидїли при столї, одно против другого, встромивши погляд на перстень. Нам не ставало слів.

Сталось оно ось-як: Коли жінка складала до шуфляди виложені покрівцї, відкриваючи скляне вікно, повинна була трохи натиснути на него. Длятого переложила оксамітний покровець з жемчужним перстенем до правої руки. А що в тій хвили молодець хотїв оглянути инші перстенї, то она положила покровець на стіл. При тім ворухненю гладкий перстень вилетїв. В долї стояв парасоль і туди попав перстень. Се був старий парасоль, котрого я рішив більше не уживати. Єго відложено того самого вечера і доперва по трех місяцях, коли жінка розкрила его, щоби побачити, чи ще надає ся, випав перстень.

— Перстень найшов ся! — були наші перші слова. — Яке нещасте!...

А потім:

— Що нам робити?

— Дуже просто — сказав я по хвили — піду завтра до директора і оповім єму всьо.

— Очивидно, лиш то треба зробити — потвердила жінка.

А проте ми сего не зробили. Ми боялись ся неслави, втрати гостий, а передовсїм обжа-

одній могли виходити. Прочі особи в будинку застали вже сходи в огни. Від горяча почали тріскати шиби на третім поверсї, а жара була так велика, що пожарна сторожа не могла наблизити ся до будинку. На середині улиці розіпнято полотно для ловленя вискакуючих. Мешканці третого і четвертого поверха почали тиснути ся до вікон. Перший скочив якийсь пан з четвертого поверха і богато осіб пійшло за его приміром. В той спосіб уратовало ся 13 осіб. Девять осіб вискочивши погибло на місци, 8 потерпіло тяжкі а 2 легкі рани. Богато осіб погибло в середині будинку від удушеня димом і від огню. Сторожа пожарна працювала з цілим пожертвованєм над спиненєм пожару і охороною від огню близько положеного шпиталю та людового театру. Огонь мав вибухнути від електричних проводів. — Поліцийне бюро прасове видало о год. 11 в ночи таке оповіщенє: До години 11 в ночи віднайдено 13 трупів і 60 осіб ранених. Ранених і трупів відставлено до шпиталю. Поліция подає, що в катастрофі могло утратити житє 40 до 50 осіб. Число жертв дасть ся на певно подати аж тоді, коли буде відомо, кілько осіб бракує.

Господарство, промисл і торговля.

— **Нова зелїзниця.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Отворене часткового шляху Львів-Самбір на зелїзници Львів-Самбір-австро-угорска границя. Дня 27 серпня с. р. передасть ся до прилюдного ужитку частковий шлях зелїзничий Львів Самбір будуючої ся ц. к. зелїзниці державної Львів-Самбір-австро-угорска границя зі стациями взглядно перестанками: Львів, Скнилів (перестанок), Ставчани, Любінь великий, Поріче задвірне (перестанок), Комарно-Бучали, Коропуж (перестанок і ладівня), Рудки, Хлопчичі, Конюшки сїмяніьскі (перестанок і ладівня), Калинів-Кайзерсдорф, Самбір. — Стациї Ставчани, Любінь великий, Комарно-Бучали, Рудки, Хлопчичі і Калинів-Кайзерсдорф отворено для загального руху. — Перестанки і ладівні Коропуж і Конюшки сїмянівскі уряджено для руху особового (з висилкою пакунків за доплатою) і для руху товарового в цїловозових наборах після умови за попередним зголошенєм. — Перестанок Скнилів тільки для руху особового і для висилки пакунків за доплатою в поїздї, а врешті перестанок Поріче задвірне тільки для руху особового з висилкою пакунків за послїплатою. — Час приїзду і від'їзду поїздів особових подано в розкладі їзди таб. VII а. — Яко найперші поїзди особові переходити будуть на дни отвореня шляху поїзд ч. 2111, відходячий зі Львова о годині 9 мін. 25 рано, а приходячий до Самбора о год. 12 в полудни і поїзд ч. 212 відходячий з Самбора о год. 5 мін. 2 рано, а приходячий до Львова о 7 год. 35 мін. рано.

ТЕЛЄГРАМИ.

Будапешт 25 серпня. Є. В. Цїсар принимав вчера на авдиенциї Кольомана Селя, відтак Стефана Тішу, а наконець Макса Фалька. Нині прийме Цїсар на окремій авдиенциї бар. Кін-Гадерварі'го.

Ґастайн 25 серпня. Король бельгійский виїде дня 27 с. м. звідси до Відня.

Константинополь 25 червня. Покликані до Прізрену баталїони редифів (краєва оборона) допускають ся там всїляких злочинів і стріляють на улицях. Населене дуже занепокоєне, а конзулї інтервенїювали у властий турецких.

Берлин 25 серпня. Оголошено розпорядженє цїсарске зносяче заказ вивозу зброї до Хіни.

Париж 25 серпня. Власти войскові проєктують ужити самоїздів у войску на случай війни і лагодять відповідний проект мобілїзациї.

луваня о клевету, яке неповинний молодець мусить внести против нас перед суд.

Всю ніч ми не спали і наконець рішили: підождати. Рішено було написати в день перед процесом до президента суду.

— Знаєш, що буде? — сказала жінка. — Нам не повірять. Скажуть, що нас підкупили. Таки так.... Як би то був поважний чоловік, тоді певно нічого було-б вагувати ся і жертва мала би ціну. Але такий молодик.... І хто знає, чи він не прийшов був до нас красти?

— Що ти говориш?

— Розумію ся. Атже він був без гроша, а та женщина, з котрою він водив ся, грозила єму відставкою, як не буде для неї щедрійшим.

— Ну і щож?

— Що.... Коли-б ми поступили так, як ти радиш, ми не спасли би нашої жертви, бо все найдуть ся люди, котрі скажуть, що ми підкуплені єго свояками або приятелями. Будуччина того нещасливця втрачена....

— Але оно буде ще гірше, коли єго осудять за крадіж....

— Треба придумати спосіб, як би відвернути суд і вибавити нас від поганих наслідків.

— Який-же спосіб?

— Я не знаю....

— Відкликати жалобу... не буде суду, але стануть говорити те саме.

— Так, будуть говорити....

Ґенерале, ми повторили те все частійше і частійше, розмірковували, що буде, коли скажемо правду і так довго глядали оправданя для своєго злочину, що перестали вкінци уважати єго злочином. А тимчасом перстень в наших руках видавав ся нам так небезпечним, неначе-б ми єго самі украли. Ми рішили увільнити ся від него. Але як?

О продажі не було й бесїди. Рішили згубити єго, але страх, що єго можуть найти, не лїв нам понехати сей спосіб. Розложити на части.... На око се дуже проста річ.... Але я не учив ся того. Кромі сего ми вели точний рахунок з наших товарів. Коли наступила крадїж перстеня, ми перенесли єго на рахунок приходів і розходів; тепер же я не міг посьвячати своїх служачих. Так ми уживали викрутів, як правдиві злодії, аж вкінци я розбив перстень, завинув в пакет і в ночи кинув до Секвани.

На другий день ми прочитали в часописях таку замітку:

„Ми донесли подрібно нашим читачам про крадіж, доконану студентом політехнїчної школи Л у Вп. купця, ювилера Х. Лиходїи сам зробив над собою суд. Коротке офіциальне донесенє звучить, що вчера рано він застрілив ся в тюрмі при помочи револьвера, котрий забули від него відобрати.

Наші інформациї позваляють нам доповнити ту замітку траґічними подробицями. Л. упрямо відказував ся виявити, що він зробив з тим перстенєм і заперечував свою виновність. Звісно, з якою строгостию в нашій війсковій школї зберігають ся традициї чести. В день арешту Л. оден з товаришів, уповажнений відвідати єго, полишив на столі набитий револьвер. Л. не зрозумів або не хотів розуміти. На другий день товариш знов явив ся. „Я надію ся, що ти подякуєш менї за то, що я дав тобі средство увільнити ся від соромного суду“ — сказав до него. Л. не відповів нічого. Тоді директор школи рішив передати до публичної відомости звісні факти, котрих до сеї пори не знав ніхто. Третого дня сказали Л., коли відбуде ся єго розправа. Єго поведенє змінило ся від разу. Він більше не впевнював, що подасть докази своєї невинности, лиш просив о послїдну ласку, щоби позволено товаришеви відвідати єго.“

Проче звісне.

Моя жінка померла від грижі совісти. Я старав ся відпокутовати гріх і тепер дожидаю смерти.

*

Вісім днів пізнїйше нещасного старця похоронили.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5 50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5 55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5 40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

*) Важний з днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г 59 м рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін В місті видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то єсть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку в каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то єсть гіреку траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлібороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталі дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот. На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

подає до відомости

що всї видані центральним Заведенєм у Львові находячі ся в обігу

$4\frac{1}{2}\%$ касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го жовтня 1903

по 4% з 90-дневним виповідженєм

а всї зістаючі в обігу

4% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го вересня 1903

по $3\frac{1}{2}\%$ з 60-дневним виповідженєм

Львів, дня 24 червня 1903.

Дирекция.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).